

hvilken Arbejdsbetingelserne skal foreligge opfyldt, synes det rimeligt at give Mulighed for, at de Kasser, der maatte ønske det, under særlige Omstændigheder kan udvide det fleraarige Maksimum til 5 Aar.

Til § 14.

ad a) Man henviser til Bemærkningerne til Forslagets § 18.

ad b—c) De foreslaaede Ændringer tilsigter at mildne de fastsatte Betingelser for, at Fortsættelseskasserne kan holdes aabne, idet de gældende Regler efter Ministeriets Formening ikke har tilladt disse Kassers Virksomhed under Forhold, der i Virkeligheden maa betegnes som værende af ekstraordinær Karakter.

I Overensstemmelse hermed foreslaar man nedsat de i Stk. 5 fastsatte Procenter, med hvilke den aktuelle Ledighedsprocent skal overstige Normal-Ledighedsprocenten, for at Arbejdsløsheden skal anses som ekstraordinær. Da selve det Forhold, at den højere Ledighedsprocent, som i Stk. 5 nu fastsat, udkræves „i hver af de foregaaende to Maaneder“, imidlertid har medført, at Fortsættelseskasserne hyppigt har maattet standse Udbetalingen af Understøttelse i de strengeste Vintermaaneder, foreslaar man en Ændring, hvorefter det ikke bliver Ledighedsprocenten paa det givne Tidspunkt og de foregaaende to Maaneder, der bliver afgørende for, hvorvidt en Fortsættelseskasse kan holdes aaben, men Vægten lægges paa, om Ledigheden *indenfor et længere Tidsrum* har været af ekstraordinær Karakter, saaledes at Kassens Medlemmer paa Grund af dette Forhold kan have opbrugt Maksimum af Understøttelse i Hovedforsikringen og vilde staa uden Understøttelse, hvis Fortsættelseskassen ikke kunde holdes aaben. Man har dog anset det for rimeligt, at der indføres en vis laveste Grænse for, at en Ledighed kan anses for ekstraordinær, saa det derigennem kan hindres, at et Fag med meget ringe Ledighed kan aabne Fortsættelseskassen, blot fordi Ledigheden er et enkelt Point højere end sædvanlig. Denne Grænse foreslaas fastsat til 5 pCt., svarende til den i Stk. 6 foreslaaede Minimums-Ledighedsprocent.

Ud fra det foran anførte Hovedsynspunkt foreslaar man dernæst mildnet de i Stk. 6 indeholdte Betingelser for en Fastsettelseskasses Adgang til at aabne for Udbetaling, selv om Ledighedsprocenten ikke overstiger Normal-Ledighedsprocenten i det ellers udkrævede Omfang.

ad d) I Overensstemmelse med den principale Begrundelse for nærværende Lovforslags Fremsettelse, nemlig en øget Adgang til forsikringsmæssig Hjælp, foreslaas det at udvide Maksimum for Dageantallet indenfor Fortsættelseskassen fra de nuværende 70 Dage til det af vedkommende Kasse for Hovedforsikringen fastsatte Maksimum, dog saaledes, at Dageantallet ikke kan overstige 140 Dage indenfor 12 paa hinanden følgende Maaneder.

ad e) Bestemmelsen udgaar som ikke mere havende praktisk Betydning.

ad f) Den i den nugældende Lov fastsatte Bestemmelse, hvorefter en Del af Fortsættelseskassens Formue i det omhandlede Tilfælde skal tilfalde Statskassen og Arbejdsløshedsfonden, har ikke længere praktisk Betydning for Flertallet af Kasserne. Da der desuden er foreslaaet optaget en generel Bestemmelse i § 22, Stk. 2, om Statskassens og Arbejdsløshedsfondens Ret i Tilfælde af en Kasses Opløsning eller Anerkendelsens Bortfald, foreslaas det at udelade den specielle Bestemmelse i § 19, Stk. 12.

Til § 15.

Da der i et for Ministeriet foreliggende Tilfælde har været Tvivl om, i hvilket Omfang Statskassen har Krav paa at faa Andel i en Arbejdsløshedskasses Formue i Tilfælde af Kassens Opløsning eller Anerkendelsens Bortfald, foreslaar man, at der i Loven fastsættes nærmere Regler for, hvorledes Fordeling af Formuen skal finde Sted.

Idet en Kasses Indtægter hidrører fra Stat, Kommuner, Arbejdsløshedsfond og Medlemsbidrag, har man anset det for rimeligt, at Statskassen, Kommuner og Arbejdsløshedsfond faar Andel i Formuen i et saadant Forhold, der svarer til Forholdet mellem det Bidrag, de har ydet til Kassen, og Kassens samlede Indtægter. Under Hensyn til, at Formuen vil være væsentlig afhængig af Kassens Indtægter og Udgifter i de senere Aar, i hvilke en Kasse har virket, og idet en saadan Ordning i øvrigt vil være mere praktisk, end hvis der skulde lægges Vægt paa hele det Tidsrum, i hvilket en anerkendt Kasse har bestaaet, foreslaas det, at der ved Fordelingen af Formuen kun tages Hensyn til Forholdene vedrørende Kassens 6 sidste Regnskabsaar, og endvidere, at man i hvert Fald ikke gaar længere tilbage end til og med Regnskabsaaret 1933—34, idet de ændrede Regler om Tilskud til Kasserne, herunder for Kom-